

Durmuş Hocaoğlu

Ey Ermeni Kardeşlerim! Her Ne Ki Elimizden, Dilimizden, Baltamızdan Sâdır Olmuş İse...

Yeniçağ., “Analiz”., 19 Aralık 2008, Cuma., s.06
“Analiz” Sıra No: 723; 2008-114; Aralık-06

YENIÇAG

Geçtiğimiz Pazar, Baskın Oran’ın *Radikal 2*’de bir yazısı yayınlandı¹; Çarşamba günü de akşam saatinde fakültedeki odamda Yüksek Lisans dersi yaparken bir radyodan bağlanarak mülâkat yapmak istediklerini belirttiler; telefon kulağımdayken benden önceki şahsın konuşması devam ediyordu, sonradan öğrendim ki, konuşan “Hazret” imiş; sözlerini anlayamadım, ama, yazdığından farklı birşey söylemiş olmasının muhâl bile olamayacağı bedihî olsa gerektir.

Yazı tam bir felâket; felâketten de öte, bir utanç vesıkası, bir rezâlet. Affedersiniz; yanlış oldu: Tam bir şaheser!

Neyi kastettiğim tavazzuh etmiş olmalı: Mevzû, Ermeniler’den Özür Dileme Kampanyası. Türkler’e bir tek defa dahi olsa “Türk Kardeşlerim” diye hitap etmeyen bu çetenin Ermeniler’e “Ermeni Kardeşlerim” diye seslenen kampanyasının sloganı aynıyla şöyle:

1915’te Osmanlı Ermenileri’nin mâruz kaldığı “Büyük Felâket”e duyarsız kalınmasını, bunun inkâr edilmesini vicdanım kabul etmiyor. Bu adaletsizliği reddediyor, kendi payıma Ermeni kardeşlerimin duygu ve acılarını paylaşıyor, onlardan özür diliyorum.

Baskın Efendi’nin yazısına gelince: Türkleri baştan aşağı sıvamış. Doğru da etmiş aslında; noksanı var, fazlası yok. Biz Türkler meğer ne imişiz; okuyunca anlıyorsunuz ki, dişlerinden kan damlayan vampirler, kurtadamlar - ve hattâ Hannibal Lecter bile - bizim yanımızda kuzu kadar masûm kalır doğrusu, adları bile geçmez. “*Anamı kesen ben, babamı kesen ben...*” diyen bir İstanbul külhânî mottosundaki gibi: “*Ermeni’yi kesen Biz...*” dedikten sonra arkasına neler eklenmez ki; hiç kimse Türk kadar istekle ve isterik olarak adam öldüremez zinhar. “Tarihimizle hesaplaşmak, gerçeğimizle yüzleşmek” şeklinde sakız gibi çiğnedikleri cıs-cıvık “entel” aforizması da budur herhâlde.

Anlaşılan Baskın Efendi, “Orhan Efendi’ye var da bana niye yok” diyerek bir Nobelcik kapmak için kolları sıvamış, ağzına geleni esirgememiş Türklere karşı, helâl hoş olsun, iyi de etmiş; bana kalırsa bu dirâyetli âlim bu muhteşem küfürnâmesinden sonra hâlâ Nobel ile taltif edilmeyecek olursa “batsın bu dünya” derim kendi adıma, çünkü gerçekten de hakketmiş.

Vallahi dostlar, inanmazsınız, Hazret öyle güzel küfrediyor ki Türklere, olsa o kadar olur: İnsanın, kendisini tutamayıp, “Hay bu Türklerin..” diye başlayan bir destan dizerek dinden îmandan çıkası geliyor.

Onun için de ahdettim, bu yazıyı yazar-yazmaz hemen herkesten önce seğirtip, bir af dileme mektubu yazacağım ki, sormayın gitsin. Af dilekçem şimdiden hazır – size de harâretle tavsiye ederim:

“Ey Ermeni Kardeşlerim! Bilumum Türkler adına yalvarıyorum ve – “özür” ne demek – af diliyorum: Her ne ki elimizden, dilimizden, baltamızdan, ötemizden, berimizden, bilerek ya da bilmeyerek sâdır olmuş ise, göklerdeki Baba Tanrı’nın sağ yanında oturan Oğul Îsâ şâhidim olsun ki, bir daha yapmamağa azm ü cezm ü kasteyledik. Ayaklarımızın türâbı olalım. Affetmek büyüklüğün şânındandır; sizler büyüsunüz, sizler babasınız. N’olur, o mübârek ağızlarımızdan bir kerecik, kerhen de olsa, “hadi git alçak Türk, daha fazla yılışma, seni ve senin bu süflî şahsında soydaşlarını bu seferlik affediyorum” sadâsı çıksın, vallahi ondan sonra oracıkta rûhu mu teslîm edeyim, gam yersem nâmerdim.”

Dostlar: Belki inanmazsınız ama bu af dilemenin düşüncesi bile içimi bir hoş etti; göğsümden ağır bir yük kalktı da kendimi şu ânda tüy gibi hafif hissediyorum; ya bir de affa mazhar olduğumda nasıl olurum bilmem. Herhâlde kanatlanır uçarım.

*

İşte ilmin kudreti böyle birşey, Ey Katil Türkler! Siz ne anlarsınız!

Bu âbideyi okuyunuz, okutunuz, kendi tarihinizle hesaplaşınız, kendi gerçeğinizle yüzleşiniz ve sonra siz de bu abdi hakîr gibi yapıp af dileyip pîr ü pâk olmak için yalınayak başıkabak yollara düşünüz ve bilâhare, affa mazhar olduktan ba’de, Aristo ve Fârâbî’den sonra “Muallim-i Sâlis” ünvanını, başka hiçbir şeye lüzum kalmadan, tek başına, dünya küfür literatürünün bir numarası olmaya bihakkın lâyıık bu muhteşem yazısı ile anasının sütü gibi, ziyâdesiyle helâl eden, gözümüzün nûru, dizimizin ferî, başımızın tâcı, mürşîdi kâmil, Ulu Sâhip Baskın Oran Efendi’ye de arzı ubûdiyette bulunmayı ihmâl etmeyiniz.

*

Bu arada, vaktimiz olursa, aklanmış vicdanlarımızla, bu **“aydın ihâneti”** ne demektir, onun üzerinde de biraz tefekkür edelim; ne dersiniz?

Ben öyle yapacağım, şahsen.

[*] Baskın Oran., “Verdiğimiz Huzursuzluk İçin Özür Dileriz”., *Radikal İki.*, 14 Aralık 2008, Pazar, s.3

